

Väited ja peamised argumendid

2011. aasta CC seadus riiklik mobiilimaksete süsteemi kohta (edaspidi „seadus“) muutis alates 1. aprillist 2013 [kuid kohustuslikult alles alates 2. juulist 2014] mobiilimaksete süsteemi õiguslikku raamistikku. Seadusega kehtestatakse järgmised tsentraliseeritud mobiilimaksete teenused: a) parkimise ühisteenus; b) üldkasutatava tee maanteeliikluse eesmärgil kasutusse andmine; c) riikliku ettevõtte poolt tagatud reisirajatevedu; d) riikliku ettevõtte poolt osutatav muu teenus. Nende hulgast realiseerus Ungaris mobiilimaksete võimalus praktikas seni ainult parkimise ühisteenuse valdkonnas ja üldkasutatava tee maanteeliikluse eesmärgil kasutusse andmise valdkonnas (e-matrica [teekasutusõigust tõendav elektrooniline märge] ja HU-GO). Vaatamata sellele käsitleb käesolev menetlus kõiki nelja seadusega reguleeritud valdkonda.

Komisjoni seisukohast tegeleb Nemzeti Mobilfizetési Zrt. parkimise ühisteenust puudutavalt põhimõtteliselt samasuguse tegevusega kui varasemas süsteemis mobiilimakseteenuse pakkujad, kuid sellise vahega, et tal on ainuõigused parkimisteenuse pakkujatega lepingute sõlmimiseks ning tema hinnad on reguleeritud. Sama kehtib ka üldkasutatava tee liiklemise eesmärgil kasutusse andmisele, kuna Nemzeti Mobilfizetési Zrt. on ainus teenuseosutaja, kellel on lepingulised suhted teenuste osutajaga ja kes võib vahetult müüa teekasutusõigusi. Ülejäänud mobiilimaksete teenuste osutajad ja mobiiltelefoni teenuste pakkujad võivad tegutseda ainult edasimüüjatena.

Seega takistavad riikliku mobiilimaksete süsteemi kehtestamine ja Nemzeti Mobilfizetési Zrt. jaoks antud ainuõigused sisenemist hulgimüügi turule (seega parkimis- või muu üldteenuse osutajaga lepingulise suhte kaudu muudele mobiilimaksete teenuste osutajatele osutatud teenuste turule nii Ungari kui ka muude välismaiste ettevõtjate jaoks), mis oli varem konkurentsile avatud. Seega on nõukogu seisukohast riikliku mobiilimaksete süsteemi kohta kehtestatud eeskirjad kokkuvõttes diskrimineerivad ja rikuvad asutamisevabadust (direktiivi 2006/123/EÜ artikli 15 ja ELTL artikli 49 rikkumine). Samas need reeglid rikuvad ka teenuste osutamise vabadust (direktiivi 2006/123/EÜ artikli 16 ja ELTL artikli 56 rikkumine), kuna Nemzeti Mobilfizetési Zrt. jaoks tagatud ainuõigused piiravad piiriüleste teenuste osutamist. Muude tsentraliseeritud mobiilimaksete teenuste puhul, kus mobiilimaksete võimalus ei ole veel Ungaris realiseerunud, näeb seadus ette samasuguse ainuõiguse Nemzeti Mobilfizetési Zrt. jaoks ning see õiguslik analüüs peab samamoodi paika.

Asutamise- ja teenuste osutamise vabadust võib kooskõlas ELT lepinguga ja direktiivi 2006/123/EÜ vastavate sätetega piirata ainult siis, kui seda tehakse diskrimineerimata ja üldistes huvides ning kui see vastab ka vajalikkuse ja proportsionaalsuse nõuetele. Nõukogu arvates ei sobi Ungari esitatud argumendid, et põhjendada seadusega kehtestatud piiranguid, kuna need ei vasta vajalikkuse ja proportsionaalsuse nõuetele.

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta direktiiv 2006/123/EÜ teenuste kohta siseturul (ELT L 376, lk 36).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Juzgado de Primera Instancia de Barcelona (Hispaania) 7. aprillil 2017 – Bankia S.A. versus Alfonso Antonio Lau Mendoza ja Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez

(Kohtuasi C-179/17)

(2017/C 231/08)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Juzgado de Primera Instancia de Barcelona

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Bankia S.A.

Kostjad: Alfonso Antonio Lau Mendoza ja Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 93/13/EMÜ⁽¹⁾ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes artiklitega 6 ja 7 on vastuolus kohtupraktika (Tribunal Supremo (kõrgeim kohus) 18. veebruari 2016. aasta kohtuotsusus), mille kohaselt vaatamata sellele, et lepingu ennetähtaegselt lõpetamise tingimus on ebaõiglane, ja vaatamata sellele, et see on täitmisavalduse aluseks olev tingimus, ei tohi hüpoteegi realiseerimist lõpetada, sest selle jätkamine on tarbijale soodsam, kuna tsiviilseadustiku artiklil 1124 põhinevas tuvastusmenetluses tehtud kohtuotsuse võimaliku täitmise korral ei saaks tarbija kasutada hüpoteegi realiseerimisele omaseid menetluslikke eelisõigusi, kuid nimetatud kohtupraktikas ei võeta arvesse, et TS-i (kõrgeim kohus) enda järjepideva ja väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei ole see tsiviilseadustiku artikkel 1124 (mis on ette nähtud vastastikuseid kohustusi loovate lepingute jaoks) laenulepingu suhtes kohaldatav, kuna see on ühepoolne asjaõigusleping, mis ei jõustu enne, kui raha on üle antud, ja mis seetõttu paneb kohustusi ainult laenuaajale ja mitte laenuandjale (võlausaldaja), mistõttu TS-i (kõrgeim kohus) selle kohtupraktika kohaselt võidakse tuvastusmenetluses tarbija suhtes teha kohtuotsus, millega jäetakse lepingu lõpetamise ja kahju hüvitamise nõue rahuldamata, ning ei saaks enam väita, et hüpoteegi realiseerimise jätkamine on talle soodsam?
2. Kui nõustuda, et tsiviilseadustiku artikkel 1124 on kohaldatav laenulepingutele või kõikidel krediitilepingute juhtudel, siis kas direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes artiklitega 6 ja 7 on vastuolus niisugune kohtupraktika nagu viidatud kohtupraktika, milles selle hindamisel, kas tarbijale on soodsam hüpoteegi realiseerimise jätkamine või kahjulikum tsiviilseadustiku artikli 1124 põhjal toimuv tuvastusmenetlus, ei võeta arvesse, et selles menetluses võidakse jätta lepingu lõpetamise ja kahju hüvitamise nõue rahuldamata, kui kohus kohaldab sama tsiviilseadustiku artikli 1124 sätet, mis näeb ette, et „[k]ohus määrab kokkuleppe lõpetamise, mida talt nõutakse, kui ei ole mõjuvaid põhjuseid, mis lubaksid tal määrata täitmiseks tähtaja“, arvestades et just nimelt pikaajaliste (20 või 30 aastat) hüpoteegitagatisega kodulaenu ja krediidi kontekstis on suhteliselt tõenäoline, et kohtud kohaldavad seda nõude rahuldamata jätmise alust, eriti kui tegelik maksekohustuse rikkumine ei ole olnud väga raske?
3. Kui nõustuda, et tarbijale on soodsam hüpoteegi realiseerimise jätkamine ühes lepingu ennetähtaegse lõpetamise tagajärgedega, siis kas direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes artiklitega 6 ja 7 on vastuolus niisugune kohtupraktika nagu viidatud kohtupraktika, mille kohaselt kohaldatakse lünga täitmiseks õigusnormi (LECi artikli 693 lõiget 2), vaatamata sellele, et leping saab kehtida ka ilma lepingu ennetähtaegse lõpetamise tingimusega, ja millega omistatakse kõnealusele LECi artikli 693 lõikele 2 õigusmõju vaatamata sellele, et ei ole täidetud põhieeldus: leping peab sisaldama lepingu ennetähtaegselt lõpetamise kehtivat ja toimivat kokkulepet, mis just nimelt tunnistatigi ebaõiglaseks, tühiseks ja kehtetuks?

⁽¹⁾ Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiiv 93/13/EMÜ (EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/2, lk 288).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Consiglio di Stato (Itaalia) 13. aprillil 2017 – Cobra SpA versus Ministero dello Sviluppo Economico

(Kohtuasi C-192/17)

(2017/C 231/09)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Consiglio di Stato